

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรกกิจบัณฑิตย

The Analysis of Variables that Relate with Academic Achievement of
Dhurakij Pundit University Students

โดย

นภาพรณี จันททรัพย์

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจาก มหาวิทยาลัยธรรกกิจบัณฑิตย

พ.ศ. 2548

ISBN 974-671-321-3

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผู้วิจัย นภาพรณ์ จันททรัพย์ สถาบัน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์ 2549 สถานที่พิมพ์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ จำนวนหน้างานวิจัย 67 หน้า

: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำสำคัญ - ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา(Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ เพื่อวิเคราะห์หาตัวแปรที่สำคัญที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต หลักสูตร 4 ปี ทุกคณะวิชา ชั้นปีที่ 2 3 และชั้นปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 1,765 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์จำแนกประเภท(Discriminant Analysis) เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 โดยในที่นี้วิเคราะห์แยกคณะวิชา และแยกชั้นปี ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์มี 6 ตัวแปร คือ เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์

ผลการวิจัยพบว่าคณะวิชาและชั้นปีที่ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทสามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 3 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3

เลขทะเบียน..... 0185416

วันลงทะเบียน..... 10 พ.ค. 2549

เลขเรียกหนังสือ..... 378.164

..... 6.198.7

[2548]

ดง

Title : The Analysis of Variables that Relate with Academic Achievement
of Dhurakij Pundit University Students

Researcher: Napaporn Juntarasab

Institution : Dhurakij Pundit University

Year of Publication : 2006

Publisher : Dhurakij Pundit University

Sources : Dhurakij Pundit University

No. of page : 67 pages

Keyword : -

Copy right : Dhurakij Pundit University

Abstract

The study of the analysis of variables that relate with academic achievement of Dhurakij Pundit University Students was conducted using descriptive research. The objectives of the study is to analyze variables that important and able to discriminate the group of students that academic achievement over 2.00 and the group of students that academic achievement below 2.00 .

The sample consisted of 1,765 second-year third-year and fourth-year students who were enrolled in the regular four-year undergraduate degree program in the first semester of academic year 2005. Data analysis was performed using discriminant . The study used 6 independent variables compose of average time used for internet per day , average time for travel to learn, the amount of learning subject per day, the amount of learning subject per semester, the amount of the days that have classes per week and the average days that the students consulted with the lecturer.

The results indicate that faculty and level that the variables in discriminant function can discriminate the group of students that academic achievement over 2.00 and the group of students that academic achievement below 2.00 with significance are the fourth-year of business administration faculty , the second-year of accounting faculty, the third-year of accounting faculty, the fourth-year of accounting faculty , the third-year of law faculty and the third-year of information technology.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ รวมทั้ง กรรมการทุกท่านที่พิจารณาแก้ไข ท้วงติง และแนะนำเพื่อความถูกต้องเหมาะสม ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อุปถัมภ์ สายแสงจันทร์ ที่ชี้แนะแนวทางในการศึกษาวิจัย ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 2 ท่านที่สละเวลาอ่านและท้วงติงรายงานวิจัยให้มีความถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์มากขึ้น รวมทั้ง ขอบคุณอาจารย์ผู้สอนในหลาย ๆ กลุ่มเรียนที่ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาในการแจกแบบสอบถาม นักศึกษาในกลุ่ม ได้แก่ อาจารย์จิรวรรณ สมหวัง อาจารย์สุเมธ อดุลวิทย์ อาจารย์เข้มเพชร เจริญรัตน์ ผศ.นิตย์ เพ็ชรรักษ์ ผศ.จุมพล พรหมพิทักษ์ อาจารย์มณิสรา จุลสมัย อาจารย์ยุวดี ภู่อาลี อาจารย์พนิดา อนันทวรรณ อาจารย์ภารณี จินดารัตนวรกุล อาจารย์กิตติยาการ อิศรางกูร ณ อยุธยา อาจารย์สิโรรัตน์ จันทงาม อาจารย์เพียรใจ โพธิ์ถาวร อาจารย์จันทร์เพ็ญ บุญฉาย อาจารย์อมรลักษณ์ อากาศวิภาต อาจารย์อมรัตน์ พ่วงศิริ อาจารย์สุณีย์ วุฒิชนม อาจารย์มนชยา เจียงประดิษฐ์ อาจารย์ไพรินทร์ นาคจัน อาจารย์ธารทิพย์ เทียมทอง อาจารย์จิรวุฒิ ลิปิพันธ์ อาจารย์วันเพ็ญ พินเผือก อาจารย์มนัสสา จินต์จันทรวงศ์ อาจารย์ปัทมวดี นันทนาเนตร์ อาจารย์ปิยะมาศ เสือเพ็ง อาจารย์กรรภกรมย์ โมมลารชุน อาจารย์สังจาภรณ์ ชนิษฐาบุตร รศ.ดร.ดารภาพ ธีระวัฒน์ ดร.รังสิต ศรจิตติ ดร.จินตนัย ไพรสณฑ์ อาจารย์รชฎ ขำบุญ อาจารย์เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว อาจารย์รุ่งวิไล โคตรสาตี อาจารย์อาจารย์ มีสิทธิ์ อาจารย์โคภชา อรัญวัฒน์ อาจารย์รพีพร สุวรรณ อาจารย์สุวรรณ พึ่งปรีดา และที่สำคัญนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยดี รวมทั้งบุคลากรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์วิจัย ฝ่ายการเงิน และขอขอบพระคุณทุกท่านอีกครั้งทั้งที่ระบุและไม่ได้ระบุนามไว้ ณ ที่นี้ คุณประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการศึกษาวิจัยนี้ขอมอบให้กับทุกท่านที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	2
สมมติฐานการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	4
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	9
ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
กรอบแนวคิดในการวิจัย	13
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	
ประชากรและตัวอย่าง	16
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	17
การเก็บรวบรวมข้อมูล	17
การวิเคราะห์ข้อมูล	17
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	
ส่วนที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2	19
ส่วนที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 3	21
ส่วนที่ 3 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4	23
ส่วนที่ 4 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2	25
ส่วนที่ 5 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 3	27
ส่วนที่ 6 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4	29
ส่วนที่ 7 คณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2	31

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ส่วนที่ 8 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3	33
ส่วนที่ 9 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 2	35
ส่วนที่ 10 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3	37
ส่วนที่ 11 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 4	39
ส่วนที่ 12 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2	41
ส่วนที่ 13 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3	43
ส่วนที่ 14 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4	45
ส่วนที่ 15 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 2	47
ส่วนที่ 16 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3	49
ส่วนที่ 17 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 4	51
ส่วนที่ 18 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2	53
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	64
ภาคผนวก	
ก. แบบสอบถาม	66
ข. ประวัติผู้วิจัย	67

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
31	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์ เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	49
32	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	50
33	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์ เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	51
34	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	52
35	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์ เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	53
36	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	54

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศทุกด้าน และทุกระดับ โดยเฉพาะ การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่ช่วยสร้างเยาวชนซึ่งจะเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในหน้าที่ อันเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต มหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นสถาบันวิชาการชั้นสูง มีจุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ และภารกิจสำคัญอย่างหนึ่งคือ การผลิตบัณฑิตเพื่อออกไปรับใช้สังคม ช่วยเหลือเกื้อกูลสังคม ย่อมเป็นที่ทราบดีว่าปัจจัยหลักที่เป็นองค์ประกอบของการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา คือ ผู้บริหารสถาบัน อาจารย์ผู้สอน และนิสิตนักศึกษา ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกัน ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา(2527)ได้กล่าวทั้ง 3 องค์ประกอบไว้ว่า ผู้บริหารสถาบันจำเป็นต้องศึกษาสภาพของ อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษามีสภาพเป็นมาอย่างไร มาจากสถานภาพและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่าง กันอย่างไร มีลักษณะธรรมชาติเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้จัดบรรยากาศทางวิชาการและการ ให้บริการทางการศึกษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของผู้เรียน คือ นักศึกษา ให้มากที่สุด ในส่วนของอาจารย์ผู้สอน จำเป็นต้องศึกษาสภาพของนักศึกษาหรือผู้เรียนเพื่อให้ เข้าใจถึงสภาพความต้องการในการศึกษา อิทธิพลที่มีผลต่อการเรียนรู้ ความคาดหวังและ ธรรมชาติของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้อาจารย์ได้รับทราบข้อมูลพื้นฐานในการจัดการศึกษาได้อย่าง ถูกต้องและตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด นอกจากนี้ยังช่วยแก้ปัญหาและลดช่องว่างระหว่าง นักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาของนักศึกษาในด้านการเรียน เศรษฐกิจและ สังคม ปัญหาครอบครัวและปัญหาส่วนตัวที่ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญด้านการให้คำปรึกษาและแนะ แนวเพื่อช่วยแก้ปัญหาของนักศึกษา และในส่วนของนักศึกษาจำเป็นต้องมีการศึกษาและเข้าใจ สภาพของนักศึกษาด้วยตนเอง เข้าใจระบบการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาเพื่อลดความวิตก กังวลและความตึงเครียดต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ซึ่งต้อง ปรับตัวให้เข้ากับสถาบัน สิ่งแวดล้อม วิธีการศึกษา เพื่อน และคณาจารย์เมื่อแรกเข้ามาศึกษาใน สถาบัน ส่วนใหญ่นักศึกษาเหล่านี้จะประสบกับความว้าเหว่ ขาดที่พึ่ง สับสน ส่วนทางด้าน การเรียนอาจพบกับปัญหาการจดคำบรรยายทางวิชาการ การทำรายงาน ไม่รู้จักวิธีการค้นคว้าหา ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการเรียนรู้ศึกษาที่แปลกแตกต่างไปจากสภาพการเป็นนักเรียนในระดับ มัธยมศึกษา หรือในระดับการศึกษาก่อนหน้านี้ จึงมีผลทำให้นักศึกษาบังเกิดความคับข้องใจ ประกอบกับความไม่เคยชินในระบบอาจารย์ที่ปรึกษา ทำให้นักศึกษาไม่สามารถหาใครเป็นที่พึ่งได้ เมื่อยามประสบปัญหาและการปรับตัวด้านการเล่าเรียน

ในการศึกษาทุกระดับ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีด้วยกันหลายปัจจัย และมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน การศึกษานั้นโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็น

ระดับการศึกษาที่สามารถออกไปประกอบอาชีพตามสายอาชีพต่าง ๆ นั้นในจำนวนนักศึกษาที่ศึกษา มีทั้งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐาน ซึ่งมีปัจจัยสาเหตุหลาย ๆ ด้านที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งทั้งสองกลุ่มน่าที่จะมีตัวแปรที่สำคัญที่สามารถจำแนกกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้ ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงตัวแปรที่สำคัญที่สามารถจำแนกนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ออกจากกันได้ โดยตัวแปรที่จะวิเคราะห์ในที่นี้ ประกอบด้วย เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน เกรดเฉลี่ยปัจจุบัน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00

สมมติฐานการวิจัย

เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ สามารถที่จะจำแนกนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้

ขอบเขตการวิจัย

1. การศึกษาวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยศึกษา นักศึกษาหลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 2 3 และ 4 ทุกคณะวิชาในปีการศึกษา 2548

2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยในที่นี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

- 2.1 เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน
- 2.2 เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน
- 2.3 จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
- 2.4 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
- 2.5 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

2.6 จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปี

การศึกษา 2548

ตัวแปรควบคุม ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์ตัวแปรที่จำแนกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป โดยวิเคราะห์แยกแต่ละคณะ และแยกชั้นปี

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ย(Grade Point Average)ของนักศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 0.00-2.00

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-4.00

เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน หมายถึง เวลาเฉลี่ยที่นักศึกษาใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน ไม่ว่าจะใช้อินเตอร์เน็ตเพื่อสืบค้นข้อมูลทางวิชาการ เล่นเกมส์หรือเพื่อความบันเทิง

เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน หมายถึง เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่นักศึกษาใช้ในการเดินทางมาเรียน ทั้งการเดินทางมาเรียน และโดยสารรถโดยสาร และอื่น ๆ

จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 หมายถึง จำนวนวิชาที่นักศึกษาเรียนต่อวัน

จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 หมายถึง จำนวนวิชาทั้งหมดที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 หมายถึง ในหนึ่งสัปดาห์มีเรียนทั้งหมดกี่วัน

จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 หมายถึง จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่นักศึกษาเข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์เพื่อซักถาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้อาจารย์ผู้สอนได้เข้าใจถึงความสำคัญของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00

2. สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

3. ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา อาจารย์ผู้สอน และมหาวิทยาลัยต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร ทฤษฎีและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ข้อมูล ดังนี้

1. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 3. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 4. กรอบแนวคิดในการวิจัย
1. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 องค์ประกอบด้านนักศึกษาและครอบครัว

1.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ได้มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement motive) ไว้ต่าง ๆ ดังนี้ พรณี ชุทัย (2536) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความต้องการที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วง บางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง บางคนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ความแตกต่างของบุคคลทั้งสองพวกนี้ดูได้จากการทำงาน ซึ่งลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่นพยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง

2. เป็นผู้ทำงานมีแผน

3. เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีดังนี้

1. เป็นผู้ที่ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย

2. ตั้งเป้าหมายไปในทางที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะตั้งเป้าหมายง่ายหรือยากเกินไป การตั้งเป้าหมายง่ายนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้ผิดหวัง ส่วนพวกที่ตั้งเป้าหมายยากเกินไปนั้น เพราะรู้ว่าอาจจะต้องล้มเหลวอีก แต่ล้มเหลวเพราะการทำงานยากรักษาหน้าตัวเองได้ดีกว่า

สุรางค์ โค้วตระกูล (2537: 123) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า คือแรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบความสำเร็จตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of excellence) ที่ตนเองตั้งไว้

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พลังใจหรือกำลังใจอันแน่ว
แน่ของบุคคลที่จะเอาชนะสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้ รวมทั้งความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่
ยุ่งยากไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อแก้ปัญหาอันจะนำตนไปสู่
ความสำเร็จ มีความต้องการเป็นอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการ
แข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศเพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ มีความสบายใจเมื่อประสบ
ความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว หากนักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
มาก ก็ย่อมส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอยู่ในระดับดีตามที่คาดหวัง จึงสรุปได้ว่า
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.2 ความคาดหวังในอนาคต

ชัยพร วิชชาวุธ (2525 : 153) กล่าวถึงความคาดหวังทางการศึกษาก่อนที่
บุคคลจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปทุกคนมักมีความคาดหวังเอาไว้ล่วงหน้าว่าจะได้รับสิ่งจูงใจเป็น
ผลตอบแทนการกระทำ เช่น นักเรียนคาดหวังว่าถ้าสอบได้เกรดดีแล้ว พ่อแม่และครูจะรักใคร่ ให้
ความสนใจ คาดหวังว่าเมื่อเรียนหนังสือครบตามหลักสูตรแล้วจะได้รับปริญญาอันก่อให้เกิดความ
ภาคภูมิใจ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าความคาดหวังนี้เกิดขึ้นก่อนการกระทำ จึงเป็นเหตุของการกระทำ
ดังนั้น พฤติกรรมของมนุษย์จะถูกจูงใจไปสู่ความสำเร็จได้นั้น เป็นผลมาจากความคาดหวังที่จะ
ได้รับสิ่งจูงใจจากการแสดงพฤติกรรมนั้น

พะยอม วงศ์สารศรี (2526 : 120) กล่าวว่า เป้าหมายหรือการคาดหวังของบุคคล
ในการทำงานใด ๆ จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม

Weiner (อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว้ตระกูล, 2537 : 118-120) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของ
พฤติกรรมเพื่อสัมฤทธิ์ผลว่าก่อนที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามจะต้องมีการประเมินงานที่
ต้องทำก่อนทุกครั้งโดยพิจารณาถึงสาเหตุ ความสามารถ ความพยายาม ความยากง่ายของงานและ
โชค แล้วจึงตั้งความคาดหวังว่าจะสามารถทำงานได้สำเร็จหรือไม่สำเร็จ หลังจากนั้นจึงเริ่มแสดง
พฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมายผลที่ได้รับอาจจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จ ในที่สุดผู้แสดงพฤติกรรมก็จะ
ประเมินผลงานที่ทำ และสันนิษฐานสาเหตุของความสำเร็จหรือไม่สำเร็จนั้นอีกครั้ง ซึ่งพบว่า การ
อ้างสาเหตุมีความสัมพันธ์กับการตั้งความคาดหวังในการทำงาน อัทมโนทัศน์ อารมณ์และ
ความรู้สึกของผู้กระทำ ในกรณีที่งานประสบความสำเร็จและผู้กระทำอ้างสาเหตุว่าเป็นเพราะ
ความสามารถ ผู้กระทำจะรู้สึกภูมิใจและมีอัทมโนทัศน์บวกและจะมีความคาดหวังว่าจะทำได้ดีใน
อนาคตด้วย ในทางกลับกันหากงานที่กระทำไม่ประสบความสำเร็จ และผู้กระทำอ้างว่าเป็นเพราะ
ความสามารถ ก็จะมีความรู้สึกหมดหวัง ไม่อยากจะพยายามต่อไป มีอัทมโนทัศน์ลบ และจะมี
ความคาดหวังว่าในอนาคตก็จะทำงานไม่สำเร็จด้วย

จากความหมายของความคาดหวังในอนาคตจึงสรุปได้ว่า ความคาดหวังในอนาคตเป็น
ปัจจัยอีกด้านหนึ่งทางสังคมจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์ต่อการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียน และมี
อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน

1.1.3 อัตมโนทัศน์ (self concept)

สุรางค์ โค้วตระกูล (2537 : 310-313) ได้กล่าวถึงความหมายของอัตมโนทัศน์ หรือมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง (self concept) ว่า คือการรับรู้ตนเอง ความรู้สึก ทัศนคติ และความรู้เกี่ยวกับตนเองในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านสติปัญญา ความคิด ความสามารถ ทักษะต่าง ๆ รวมทั้งรูปร่าง ลักษณะทางด้านร่างกาย อัตมโนทัศน์มีทั้งบวกและลบ พัฒนาการของอัตมโนทัศน์ของแต่ละบุคคล เป็นผลสืบเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่มีความสำคัญต่อบุคคลนั้น เช่น บิดา มารดา ญาติ ครูอาจารย์และเพื่อน คนเหล่านี้จะประเมินว่าบุคคลนั้นดีหรือไม่ดี คนเราตั้งแต่เด็กจะมีมโนทัศน์ว่า ตน “ดี” หรือ “ไม่ดี” เนื่องจากการที่ได้ยินหรือรับรู้จากคนอื่นที่ตนมีปฏิสัมพันธ์ประเมินว่าตนเป็นอย่างไร นักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์ว่าตนเป็นคน “เก่ง” หรือ “ไม่เก่ง” ก็เนื่องจากการรับรู้จากครูและเพื่อน ๆ ประเมินว่าเป็นคน “เก่ง” หรือ “ไม่เก่ง”

Coopersmith (อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2537 : 311) สรุปว่าตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาของอัตมโนทัศน์ของแต่ละคนมี 4 ประการคือ

1. การยอมรับด้วยความจริงใจจากบุคคลที่มีความสำคัญ เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์และเพื่อน ๆ
2. การมีโอกาสได้ทำงานที่สำคัญและมีความสำเร็จแสดงว่าตนมีความสามารถ
3. การมีมาตรฐานทางจริยธรรมและศีลธรรมเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งไม่ให้ประพฤติดี การมีโอกาสที่จะกระทำความดี และถูกต้องก็จะมีอัตมโนทัศน์ดี
4. การมีอิทธิพลต่อชีวิตของคนอื่น

Shavelson , Hubnes และ Stanton (อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2537 : 311) ได้แบ่งอัตมโนทัศน์ เป็น 3 ระดับ ดังนี้

- ระยะแรก อัตมโนทัศน์โดยทั่วไป (general self concept)
- ระยะสอง อัตมโนทัศน์แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ อัตมโนทัศน์ทางด้านวิชาการ (academic self concept) และอัตมโนทัศน์ที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการ (non academic self concept)
- ระยะสาม อัตมโนทัศน์เฉพาะ
อัตมโนทัศน์ทางด้านวิชาการ คือ ความรู้สึกที่แต่ละบุคคลมีต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ ว่าตนเอง “เก่ง” หรือ “ไม่เก่ง” ในวิชาเหล่านั้น ส่วนอัตมโนทัศน์ที่ไม่เกี่ยวกับวิชาการก็แบ่งออกไปอีก 3 ด้าน คือ อัตมโนทัศน์ด้านสังคม ด้านอารมณ์ และด้านร่างกาย

พรณี ชุทัย เจนจิต (2536 : 55) ได้กล่าวถึงคำว่าอัตมโนทัศน์ว่าเป็นคำที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 20 นี้เอง และเป็นแนวความคิดของนักจิตวิทยากลุ่มปรากฏการณ์นิยมหรือมนุษยนิยม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การแสดงพฤติกรรมของคนนั้นเกิดจากการรับรู้สิ่งต่างๆของบุคคลนั้น มิใช่ดูจากสายตาทภายนอก และทฤษฎีดังกล่าวพยายามที่จะอธิบายว่าทำไมแต่ละคนจึงรับรู้เกี่ยวกับตนเองเช่นนั้น และมีผลอย่างไรต่อพฤติกรรมของเขา ให้ความสนใจเกี่ยวกับเจตคติที่แต่ละคนมีต่อตนเองว่ามีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม และช่วยทำให้เข้าใจการรับรู้ความต้องการ

และเป้าหมายในชีวิตของคนนั้น ดังนั้นทั้งนักจิตวิทยาและนักการศึกษาจึงได้หันมาสนใจกับการสร้างอัตมโนทัศน์ หรือเจตคติที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เพราะเป็นที่ยอมรับว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจต่ำ มีพฤติกรรมเกเรนั้น จะเป็นผู้มีเจตคติต่อตนเองหรือมีการรับรู้ตนเองในด้านลบ เด็กหลายคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนมิใช่เนื่องมาจากสติปัญญาต่ำหรือมีร่างกายพิการ แต่เพราะว่าเกิดจากการที่เขารับรู้ตนเองว่าเขาไม่มีความสามารถ ส่วนเด็กที่มีอัตมโนทัศน์ในทางบวก จะรู้ตัวว่าได้รับการยอมรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถและมีคุณค่า ซึ่งจะนำไปสู่ความสุขและความสำเร็จในชีวิตต่อไป

พรณี ชุทัย เจนจิต (2536 : 56) ได้สรุปความหมายของอัตมโนทัศน์ว่าเป็นภาพของตนเอง ซึ่งเกิดจากความคิด ความรู้สึก เจตคติ การรับรู้ การตีความเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ ความสามารถ และคุณค่าของตน ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. ภาพของตนเอง เป็นภาพที่เกิดขึ้นจากการที่แต่ละคนได้มองตนเองจากท่าทีผู้อื่นคิดเกี่ยวกับตัวเขา เป็นภาพที่เกิดจากความเชื่อ อาจจะเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริง
2. เป็นเรื่องของอารมณ์ ความรู้สึก และการประเมินภาพที่มองว่าผู้อื่นรู้สึกอย่างไรกับภาพนั้น ฟังพอใจหรือไม่ฟังพอใจ
3. เป็นเรื่องของ การแสดงพฤติกรรมในลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยเฉพาะ

นอกจากนี้ พรณี ชุทัย เจนจิต (2536 : 57) ยังได้กล่าวสรุปด้วยว่า เด็กที่มีอัตมโนทัศน์ในทางบวก มักจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จทั้งในด้านการเรียนและการปรับตัวทางสังคมในทางตรงกันข้าม เด็กที่มีอัตมโนทัศน์ในทางลบ มักจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จต่ำในเรื่องการเรียนและการปรับตัวทางสังคมเช่นกัน ดังนั้น อัตมโนทัศน์ จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทั้งในเรื่องการเรียนและการปรับตัว

สรุปได้ว่า อัตมโนทัศน์หรือมโนภาพเกี่ยวกับตนเองเป็นการรับรู้ตนเองของบุคคลว่าเป็นอย่างไร เป็นความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง เป็นเรื่องสำคัญที่สุดของปฏิสัมพันธ์ (interection) ใดๆ ของมนุษย์ เป็นตัวสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมทุกพฤติกรรม การมีมโนภาพเกี่ยวกับตนเองในด้านลบ การรับรู้ความสามารถในการเรียน หรือการทำงานของตนผิดไปจากความเป็นจริง มักจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จต่ำในเรื่องการเรียน อัตมโนทัศน์หรือมโนภาพเกี่ยวกับตนเองจึงเป็นตัวกำหนดหรือมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สภาพทางการเงินของบิดามารดา สำหรับการใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งเป็นตัวแปรที่นักศึกษายอมรับว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จรรยา สุวรรณรัตน์ และคณะ (2521 : 50) กล่าวว่า “เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำหรือจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า หรือจากแหล่งที่ขาดแรงจูงใจทางการศึกษาและจิตวิทยา มักจะแสดงสติปัญญาและความสามารถที่ได้จากการทดสอบทางการศึกษาต่ำกว่าเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีกว่าทั้งสิ้น

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จึงเป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เช่นกัน

1.1.5 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ปาน กิมปี (2538 : 20-22) กล่าวว่า ครอบครัวเปรียบเหมือนแบบจำลองของสังคม ครอบครัวเป็นแหล่งเลี้ยงดูอบรมเยาวชน เป็นแหล่งขัดเกลาทางสังคมที่สำคัญยิ่ง ถือเป็นสถาบันพัฒนาเยาวชนและเป็นแกนหลักของสังคม ในขณะที่เดียวกันครอบครัวก็อาจเป็นแหล่งทำลายความมั่นคงของชีวิต เพราะมีส่วนในการเพาะเชื้อปัญหา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาหลักขโมย ยาเสพติด อาชญากรรม สุขภาพอนามัยและการศึกษา หากเยาวชนไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ที่ถูกต้องทาง และเมื่อวิถีชีวิตของครอบครัวดีแล้วจะมีผลต่อการดำเนินชีวิต การศึกษาเล่าเรียน การประกอบอาชีพ และความสัมพันธ์กับสังคมก็จะดีไปตามไปด้วย

1.2 องค์ประกอบด้านผู้สอน

1.2.1 การสอน

คือ กระบวนการต่าง ๆ ที่กระทำส่งเสริมหรือช่วยให้บุคคลได้เจริญงอกงามขึ้นทั้งทางกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา สามารถปรับตัวเองให้ชีวิตมีความสุขอยู่ในสังคม หรือเป็นกระบวนการถ่ายทอดเนื้อหา ความรู้ ทักษะ ทักษะคิดต่าง ๆ จากผู้สอนไปยังผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากผู้ไม่รู้เป็นผู้รู้ จากผู้ทำไม่เป็นเป็นผู้ทำเป็น และจากผู้มีทัศนคติไม่ถูกต้องเป็นผู้มีทัศนคติที่ถูกต้องหรือผู้คิดเป็นทำเป็นและแก้ปัญหาได้อย่างฉลาด” การสอนจะมีคุณภาพและบรรลุจุดประสงค์ได้ดีต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้สอน คือเน้นที่สมรรถภาพของผู้สอน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสอน การสอนจะบรรลุตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของผู้สอนทั้งด้านวิชาการ วิชาชีพ ทักษะ และเทคนิคการสอนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ผู้สอนต้องมีความรู้ดี (ศาสตร์) และมีเทคนิคการสอนดี (ศิลป์)

ในวงการศึกษามีการให้ความหมายของคำว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพ (affective teaching) ไว้หลากหลาย บ้างก็กล่าวว่า ครูที่มีประสิทธิภาพคือ ผู้ที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนและให้การอบรมอย่างเอาใจใส่ ใส่ใจกับสภาพแวดล้อมเพื่อพัฒนาตนเอง บ้างก็ให้ความหมายว่า ครูที่มีประสิทธิภาพคือ ผู้ที่รักการเรียนรู้และมีความรู้ในเนื้อหาวิชาการสูง อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้ให้ความเห็นว่า ครูที่มีประสิทธิภาพ คือ ผู้ที่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนมีพลังงานมุ่งในการปฏิบัติมากกว่าปกติ และดำเนินไปอย่างมีระเบียบแบบแผน

การสอนที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีรากฐานเฉพาะ ซึ่งก็คือความสามารถทางวิชาการ การคำนึงถึงผลดีของเด็กและเยาวชน และจำเป็นต้องมีลักษณะเฉพาะ ซึ่งสามารถก่อให้เกิดผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและการเรียนรู้ทางสังคม ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้มีความจำเป็นต่อการสอน แต่ยังไม่เพียงพอหากปราศจากลักษณะที่มีความสำคัญในระดับสูง 4 ประการคือ

1. ครูที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีพื้นความรู้ซึ่งเป็นแนวทางนำไปสู่ศิลปะการสอน
2. ครูที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีความกระตือรือร้นและความเชี่ยวชาญในการทำงานอย่างดี เปรียบเสมือนคลังความรู้และเทคนิคที่ดีที่สุด
3. ครูที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีความกระตือรือร้นและทักษะที่จำเป็นต่อการวิเคราะห์ปัญหาและแก้ไขปัญหา

4. ครูที่มีประสิทธิภาพจะต้องคำนึงถึงกระบวนการเรียนรู้ทางการสอนตลอดชีวิต

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการจัดการเรียนการสอนสิ่งที่ครูต้องการคือ การทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้มากที่สุดซึ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นมีหลายประการ ดังที่นักการศึกษาหลายท่าน เช่น ประเสริฐ ทองประเจียด และคณะ (อ้างถึงใน สุรีย์, 2532 : 17) ได้กล่าวโดยสรุปว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงด้านเดียวแต่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน
 2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนในโรงเรียน และระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ
 3. คุณภาพการสอน ซึ่งได้แก่ การได้รับการแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้อีกต้องหรือไม่
- กล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย คุณลักษณะของตัวผู้เรียน คุณภาพการสอนของครู และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ซึ่งคุณลักษณะของตัวผู้เรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คุณภาพการสอนของครูและปัจจัยอื่น ๆ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมาตามลำดับ

Bloom (1976 : 42) ได้กล่าวถึงตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่ามี 3 ตัวแปร คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานเดิมของผู้เรียน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน และระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะบุคลิกภาพ
3. คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้อีกต้องหรือไม่

3. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรรรัตน์ เปล่งขำ (2533) ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2533 พบว่า ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษา เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้แก่ ความสนใจการเรียน การอ่านหนังสือในห้องสมุดน้อย การปรับตัวในมหาวิทยาลัย และการทบทวนอ่านหนังสือ ส่วนปัจจัยที่มีผลทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูง ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเองมีมาก ส่วนสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับ นักศึกษาพบว่า ปัจจัยทำให้นักศึกษาเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง ได้แก่ ความเป็นกันเองของ อาจารย์ผู้สอน ความรักความเอ็นดูศิษย์ ความยุติธรรมให้กับนักศึกษา การยิ้มแย้มแจ่มใสของ อาจารย์ผู้สอน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและ อุปสรรคของการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย พบว่า ปัจจัยสำคัญบางประการคือ นักศึกษาพูดคุย กันเสียงดังในห้องเรียน มีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับอ่อนมาก และไม่เคยเรียนวิชาพื้นฐานมา ก่อน บางวิชาเรียนติดต่อกันเป็นเวลานานหลายชั่วโมง และบางวิชาที่มีอาจารย์ผู้สอนหลายคน และ ไม่สอนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้

วัชรภรณ์ วงษ์ชื่น และคณะ (2535) ศึกษาภูมิหลังของนักศึกษาคณะกรรมการบัญชีที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า สถานภาพของบิดามารดาของ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่าบิดามารดาอยู่ ด้วยกันทั้งสองกลุ่ม มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีรายได้ ประมาณ 5,000-10,000 บาท และทั้งนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่มีปัญหาครอบครัว ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเงินและปัญหาการเรียน และสาเหตุที่นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเลือกเรียนคณะกรรมการบัญชีเพราะ คิดว่าสามารถหางานทำได้ง่าย

เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล (2544) ศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มี อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของ มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำทางการ เรียนภาษาอังกฤษมีเจตคติ แรงจูงใจ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริม การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือต่อการเรียน ภาษาอังกฤษและภูมิหลังทางสังคมที่ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหญิงอยู่ใน ระดับสูงกว่านักศึกษาชาย

อรพินทร์ นิมิตรนิวัฒน์(2522) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาส่วนตัวและสัมฤทธิ์ผล ของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่าปัญหาส่วนตัวด้านการเงิน ด้านกิจกรรมและการบริการ มหาวิทยาลัย ด้านเพื่อนและการเข้าสังคม ด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ด้านการปรับตัว ทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย

พิศเพลิน เขียวหวาน (2520) ศึกษาเรื่ององค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ผลสรุปว่า ตัวพยากรณ์ที่ เกี่ยวข้องที่มีความสำคัญในลำดับสูงสุดในองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน ซึ่งอธิบายความแปรปรวนของ

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนคือ พื้นฐานความรู้เดิม รองลงมาได้แก่ความเห็นของครูต่อความสามารถของนักเรียน

สอองศรี พรสุวรรณ และคณะ (2546) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสาเหตุที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งเป็นการวิจัยในชั้นเรียนจากรายวิชาต่างๆของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปพบว่า สาเหตุที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำของนักศึกษา โดยจำแนกตามเพศ ชั้นปี และสาเหตุของการลงทะเบียนซ้ำ ปรากฏว่านักศึกษาที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกันมีปัจจัยที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน และบางปัจจัยที่แตกต่างกันบ้าง

สุรัตน์ เตียวเจริญ (2543) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษามีความเห็นต่อปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยด้านส่วนตัว มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยด้านครอบครัวมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับน้อย

จุฬาลักษณ์ ปรีชากุล (2541) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ นักศึกษามีปัญหาในการใช้จ่ายส่วนตัว และมีความกังวลใจในปัญหาทางการเงินของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง การแก้ปัญหาทางการเงินและปัจจัยด้านการปรับตัว อยู่ในระดับน้อย สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านการปรับตัวกับผลการเรียนของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจในเรื่องปัญหาการใช้จ่ายส่วนตัว และปัจจัยด้านการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในระดับต่ำ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความกังวลใจในปัญหาทางการเงินของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การแก้ปัญหาทางการเงินมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ประสิทธิ์ สายชมพู (2539) ศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า วินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการควบคุมตนเอง ความตั้งใจจริง และความซื่อสัตย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001

สมศักดิ์ โสภณพินิจ ศึกษาถึงสภาพปัญหาและความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับชั้นประถมศึกษา(ภาคตะวันออก) พบว่า พฤติกรรมการเรียนที่ช่วยส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอน ที่อยู่ในระดับมาก คือการที่นักเรียนมีความตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังการสอน ตอบสนองการซักถาม ให้ความร่วมมือในกิจกรรมที่ครูสั่ง และการที่นักเรียนทำการบ้านด้วยตนเอง โดยสรุป พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ได้รับอิทธิพลอย่างมากที่สุดจากการสอนของครูทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นสาเหตุของความสนใจเรียน หรือไม่สนใจเรียน การไม่ชอบครู การเรียนอ่อน วิธีการแก้ปัญหาในการเรียน และปัจจัยที่ช่วยเสริมให้นักเรียนได้รับความสำเร็จ ในการเปรียบเทียบ

พฤติกรรมของนักเรียนทั้งโดยเปรียบเทียบระหว่างจังหวัด เปรียบเทียบระหว่างสภาพแวดล้อม หรือเปรียบเทียบระหว่างสภาพของชุมชนที่มีความแตกต่างกันได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ

อภิชาติ แก้วประดิษฐ์(2543) ศึกษา ความสัมพันธ์ของเจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาระดับปวช. ช่างอุตสาหกรรมที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง วิทยาลัยเทคนิค เชียงใหม่ พบว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนช่างอุตสาหกรรม ทั้งในด้านความคิดเห็น ความรู้สึก และด้านแนวโน้มที่คิดว่าจะเป็น และมีพฤติกรรมการเรียนไปในลักษณะส่งเสริมการ เรียนอยู่ในระดับมาก เจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวกใน ระดับปานกลางโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.40

เมตดอก (Maddox,1963) พบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถ ของบุคคลและการทำงานอย่างจริงจังเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย

โคลและเฟอร์กูสัน (Cole and Ferguson,1964) ได้ศึกษาและวิเคราะห์นิสัยในการเรียน ของนิสิตในมหาวิทยาลัยเป็นเวลาหลายปี โดยใช้วิธีสังเกต พบว่านิสิตที่ประสบผลสำเร็จทางการ เรียนจะมีนิสัยในการเรียนแตกต่างจากนิสิตที่ไม่ประสบความสำเร็จ แม้จะมีสติปัญญาเท่ากัน นิสัย การเรียนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ฮาลามและบราวน์ (Haslam and Brow,1968)พบว่า “วิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ” ช่วย ทำให้นักเรียนมีนิสัยดีขึ้นกว่าเดิม และทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้นด้วย เช่น วิธี เรียน วิธีทำงาน การจดงาน การเตรียมตัวสอบ การท่องหนังสือ การตอบคำถามและการตอบ ข้อสอบ การเขียนรายงาน เป็นต้น

ยงยุทธ กิจสันทัด (2545) ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการบัญชี 1 ของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี 4 ปี หลักสูตรบริหารธุรกิจ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทาง เทคนิคและวิธีการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการบัญชี 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.05 ส่วนตัวแปรอื่นๆได้แก่ เพศ วุฒิการศึกษาเดิม สาขาวิชาเอก สื่อและอุปกรณ์การสอน อาคารและสถานที่ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบัญชี 1

นภาพรณ จันทร์ศัพท์(2548)ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบว่าพฤติกรรมกรเรียนส่วน ใหญ่นั้นไม่ใช่สาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือน รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือนของสมาชิกในครอบครัว การศึกษาของบิดา/ มารดา การประกอบอาชีพของบิดา/มารดา ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านระบบกรเรียนการสอน ในมหาวิทยาลัย พบว่า วิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอน และการจัดกลุ่มเรียนในแต่ละวิชาที่จัดให้ มี นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ความ คิดเห็นที่มีต่อระดับความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมายในชีวิต และการเลือกอาชีพใน อนาคต พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าปัจจัยเหล่านี้ไม่ใช่ปัจจัยสาเหตุที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่ำ

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการสำรวจงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยหรือตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นตัวแปรในด้านลักษณะส่วนบุคคล ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคม ด้านครอบครัว ด้านการปรับตัว การใช้จ่ายส่วนตัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ วิธีการเรียนการสอน ลักษณะนิสัยในการเรียน ทศนคติในการเรียน พฤติกรรมการเรียน วินัยในตนเองของผู้เรียน ฯลฯ และจากการศึกษาของผู้วิจัยที่ศึกษาโดยคาดคะเนว่าพฤติกรรมการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยสาเหตุหลักของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งผลการวิจัยพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรที่สนใจโดยกำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษา นอกเหนือจากตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษามาแล้วจากงานวิจัยที่สำรวจข้างต้นเพื่อศึกษาว่าเป็นตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยน่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่มได้ คือกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 โดยได้เลือกตัวแปรมาวิเคราะห์สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

1. เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน
2. เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน
3. จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
4. จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
5. จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
6. จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา

2548

1. เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน

ปัจจุบันการใช้อินเทอร์เน็ตกว้างขวางมากขึ้นทั้งการใช้เพื่อการศึกษาค้นคว้า การใช้เพื่อความบันเทิง เพื่อการติดต่อสื่อสาร การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นต้น รวมทั้งนักเรียน นักศึกษาในปัจจุบันมีการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น ทั้งใช้เพื่อการศึกษา ค้นคว้าหาข้อมูล ใช้เพื่อความบันเทิง ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร ซึ่งทำให้ใช้เวลาส่วนหนึ่ง ไปกับการเล่นอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เป็นตัวแปรตัวหนึ่งเพื่อศึกษาว่าเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

2. เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน

การรู้จักใช้เวลาที่มีอยู่ในแต่ละวันของบุคคลแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับแนวคิดในการดำรงชีวิต ลักษณะนิสัยส่วนตัว กิจกรรมประจำวันที่ปฏิบัติ ซึ่งก็แล้วแต่ว่าแต่ละบุคคลจะใช้เวลาในแต่ละกิจกรรมซึ่งต้องใช้เวลามากบ้างน้อยบ้าง โดยคำนึงถึงการก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแตกต่างกันไป ในส่วนของนักศึกษาก็เช่นเดียวกัน เวลาที่ใช้สำหรับการเดินทางมาเรียนก็ถือเป็นการใช้เวลาส่วนหนึ่ง ซึ่งแน่นอนในปัจจุบันยังขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ อีก เช่น ปัญหาการจราจร สภาพ

ดินฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงได้นำมาใช้เป็นตัวแปรตัวหนึ่งในการวิเคราะห์ เนื่องจากผู้วิจัยคาดคะเนว่า เวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนนั้น น่าจะเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

3. จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

เนื่องจากผู้วิจัยคาดคะเนว่าระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 นั้น จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในแต่ละเทอมนั้น น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์และสามารถแยกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

4. จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

ในการเรียนของนักศึกษาแต่ละเทอม จำนวนวิชาที่เรียนของนักศึกษา อาจจะแตกต่างกันอย่างบางกรณี เช่น นักศึกษาลงทะเบียนลงวิชาเรียนเพิ่มนอกเหนือจากวิชาที่ต้องลงตามโปรแกรมการศึกษาที่มหาวิทยาลัยจัดให้ เนื่องจากต้องลงทะเบียนเรียนในวิชาเดิมที่ลงในเทอมก่อนหน้านี้ เพื่อแก้ผลการเรียนให้ผ่าน หรือให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้น

ดังนั้น จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม (โดยในที่นี้ศึกษาในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548) นั้น จึงเป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่น่านำมาใช้ในการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ว่า ตัวแปรดังกล่าว สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

5. จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

ในการศึกษาวิจัยนี้ได้นำตัวแปร คือจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ เช่น ในสัปดาห์หนึ่ง นักศึกษาอาจมีตารางเรียนทุกวันตั้งแต่วันจันทร์ถึงศุกร์ หรือมีตารางเรียนสามวัน สี่วัน หรือห้าวัน ซึ่งจำนวนวันที่เรียนนั้นผู้วิจัยคาดคะเนว่า หากนักศึกษาเรียนทุกวัน วันละหลาย วิชา แต่ละวิชา มีเนื้อหาสาระที่แตกต่างกันไป รวมทั้งยังมีการบ้าน แบบฝึกหัด รายงาน มากน้อยแตกต่างกันไป (ทั้งนี้ยังอาจขึ้นอยู่กับลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษาแต่ละคน ความเอาใจใส่ ความสนใจ ความกระตือรือร้น ความตั้งใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น) น่าจะเกี่ยวข้องหรือมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ในที่นี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า การมีจำนวนวันที่มีเรียนน้อยวันแล้วผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีเสมอไป

ดังนั้น ตัวแปรจำนวนวันที่มีวิชาเรียนของนักศึกษา จึงเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ถูกผู้วิจัยเลือกมาเป็นตัวแปรที่ศึกษาว่าสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

6. จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

ในการศึกษานั้น การพูดคุยซักถามอาจารย์ผู้สอนในเนื้อหาวิชาที่เรียนไม่ว่าจะเป็นในเวลาเรียนหรือนอกเวลาเรียน ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญทำให้นักศึกษาได้มีความเข้าใจในสิ่งที่สงสัย

หรือได้ข้อมูล/คำตอบที่ขยายขอบเขตความรู้เดิมที่มีอยู่ให้มีความกระจ่างชัดมากยิ่งขึ้น แต่ก็เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า โดยส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาจะไม่ค่อยซักถามอาจารย์ผู้สอนเท่าใดนัก อาจมีบ้างแต่ก็มีจำนวนค่อนข้างน้อย

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จึงนำตัวแปรจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่นักศึกษาเข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ มาใช้เป็นตัวแปรเพื่อวิเคราะห์ว่าสามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้

DRPU

บทที่ 3
ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษา เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยในที่นี่ศึกษานักศึกษาหลักสูตร 4 ปี ทุกคณะวิชาโดยศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 2 3 และชั้นปีที่ 4 ทุกคณะวิชา ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ใช้การเลือกตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ช่วงเดือนมิถุนายนถึงสิงหาคม 2548 โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปแจกจ่ายกลุ่มเรียนต่าง ๆ ตามตารางสอนของแต่ละคณะและชั้นปี ได้ตัวอย่างมาดังนี้

คณะ	ชั้นปี			รวม
	2	3	4	
บริหารธุรกิจ	108	73	106	287
การบัญชี	200	110	104	414
เศรษฐศาสตร์	62	14	1	77
นิติศาสตร์	26	91	27	144
ศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	44	43	38	125
นิเทศศาสตร์	93	140	82	315
วิศวกรรมศาสตร์	49	5	16	70
เทคโนโลยีสารสนเทศ	133	103	97	333
รวม	715	579	471	1,765

เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์จำแนกประเภทโดยวิเคราะห์แยกตามคณะและแยกชั้นปี แต่จากจำนวนตัวอย่างที่ได้ในบางคณะบางชั้นปี ได้ตัวอย่างมาจำนวนน้อยทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์จำแนกประเภทได้ เช่น คณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 คณะนิติศาสตร์ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ดังนั้นเฉพาะ 3 คณะนี้จะวิเคราะห์จำแนกประเภทบางชั้นปีเท่านั้น ดังนี้

- คณะเศรษฐศาสตร์ วิเคราะห์จำแนกประเภทเฉพาะชั้นปีที่ 2
- คณะนิติศาสตร์ วิเคราะห์จำแนกประเภทเฉพาะชั้นปีที่ 3
- คณะวิศวกรรมศาสตร์ วิเคราะห์จำแนกประเภทเฉพาะชั้นปีที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามมี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่วิเคราะห์

โดยที่ ตอนที่ 1 เป็นคำถามแบบปลายปิด ประกอบด้วยคำถาม เพศ คณะวิชา ชั้นปีและเกรดเฉลี่ย

ตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายปิด ประกอบด้วยคำถามตามตัวแปรที่กำหนดคือเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน เกรดเฉลี่ยปัจจุบัน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์

การทดสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) ทดสอบแบบสอบถามโดยใช้ตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 ตัวอย่าง ได้ค่า Cronbach's alpha เท่ากับ 0.67

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) รวบรวมข้อมูลจากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลทางการศึกษาภายในมหาวิทยาลัย

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยคำถามแบบปลายปิด (Closed-ended Question) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยใช้การวิเคราะห์แบบจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถจำแนกนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ในแต่ละชั้นปีของแต่ละคณะ

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์” ได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,765 คน โดยใช้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา(Quota Sampling) ทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาหลักสูตร 4 ปีชั้นปีที่ 2 3 และชั้นปีที่ 4 ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ทุกคณะวิชา และวิเคราะห์แยกคณะวิชาและชั้นปี ดังนี้

กำหนดสัญลักษณ์ในการนำเสนอผล ดังนี้

- int หมายถึง เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน
- tra หมายถึง เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน
- dsub หมายถึง จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
- tsub หมายถึง จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
- wsub หมายถึง จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548
- mt หมายถึง จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548

ส่วนที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.5417	0.9315	1.6190	1.3701
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	26.4583	24.7807	41.5952	38.1156
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.0000	0.7802	2.9405	0.6277
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	7.0000	0.2949	6.9167	0.4960
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0417	0.2041	4.9167	0.3184
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.5000	1.6940	1.3929	1.7632

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ต และเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ต เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป มีเพียงจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 เท่านั้นที่กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน	-0.025
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.691
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.091
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.057
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.641
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.149

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.062$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.241$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.942$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.404$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 51.90$$

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.025 \text{ int} - 0.691 \text{ tra} + 0.091 \text{ dsub} + 0.057 \text{ tsub} + 0.641 \text{ wsub} + 0.149 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง สองตัวแปรคือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนและ จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าสูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้เพียงร้อยละ 51.90

ส่วนที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.5263	1.4286	2.7963	3.5416
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	29.7368	16.3702	36.9444	36.3346
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.7895	0.7873	2.8333	0.7461
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.1053	1.1970	6.5185	0.8631
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.4737	0.7723	5.4630	0.9052
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.5789	1.9240	1.9074	1.8558

จากตารางที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน ในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป มีเพียงตัวแปรจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.452
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.197
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.609
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.058
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.660
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.107

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.09$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.287$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.918$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.440$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 60.30$$

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.452 \text{ int} + 0.197 \text{ tra} - 0.609 \text{ dsub} + 1.058 \text{ tsub} - 0.660 \text{ wsub} + 0.107 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง สามตัวแปรตามลำดับคือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และ จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อยเมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าสูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้เพียงร้อยละ 60.30

ส่วนที่ 3 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.1515	0.8337	2.0000	1.5635
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	40.3030	23.1145	28.0274	26.0560
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.0303	0.8095	3.2055	0.7630
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.5455	1.5226	6.5479	1.2806
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.4242	1.0009	4.4658	0.8007
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.0303	0.8833	1.2877	1.3279

จากตารางที่ 5 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นๆของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 นั้นมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	-0.025
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.691
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.091
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.057
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.641
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.149

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.193$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.402$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.838$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.007$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 68.90$$

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.025 \text{ int} - 0.691 \text{ tra} + 0.091 \text{ dsub} + 0.057 \text{ tsub} + 0.641 \text{ wsub} + 0.149 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่านำหนักในการจำแนกสูง สองตัวแปรตามลำดับคือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 68.90

ส่วนที่ 4 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.3333	1.5811	1.7592	1.1674
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	52.2222	47.6387	29.5288	31.2425
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.3333	0.7071	3.1047	0.5021
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.2222	0.8333	6.0628	0.3645
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.8889	0.3333	5.0052	0.0724
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.8889	1.9650	1.3979	1.5109

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป มีเพียงตัวแปรจำนวนวันที่มีเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 เท่านั้นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของตัวแปรทุกตัวในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.188
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.450
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.264
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.281
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.757
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.191

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.112$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.317$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.899$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.002$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 83.00$$

ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ $Z = 0.188 \text{ int} + 0.450 \text{ tra} + 0.264 \text{ dsub} + 0.281 \text{ tsub} - 0.757 \text{ wsub} + 0.191 \text{ mt}$ จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง เพียงตัวแปรเดียว คือ จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 83.00

ส่วนที่ 5 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.0000	1.0000	1.8411	1.4931
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	83.3333	58.5947	35.9533	33.9626
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.0000	1.0000	3.0093	0.3220
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.6667	1.5275	5.9720	0.3209
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.3333	0.5774	4.6542	0.5158
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.3333	1.5275	0.7570	1.1314

จากตารางที่ 9 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ นั้นมีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.154
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.728
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.331
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.326
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.194
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.634

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.139$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.349$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.878$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.034$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 85.50$$

ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ $Z = 0.154 \text{ int} + 0.728 \text{ tra} + 0.331 \text{ dsub} - 0.326 \text{ tsub} - 0.194 \text{ wsub} + 0.634 \text{ mt}$ จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง สองตัวแปร คือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 85.50

ส่วนที่ 6 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.4375	0.9639	3.0398	10.5046
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	46.2500	34.8090	28.8068	28.4564
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.0000	0.6325	3.0114	0.7191
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	11.2500	23.4307	5.1250	1.4607
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.3750	1.0878	3.6932	1.7311
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.0000	1.2111	1.0341	1.2994

จากตารางที่ 11 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนและจำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	-0.422
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.666
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.362
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.594
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.533
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.036

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.158$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.369$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.864$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.024$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 76.90$$

ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ $Z = -0.422 \text{ int} + 0.666 \text{ tra} - 0.362 \text{ dsub} + 0.594 \text{ tsub} + 0.533 \text{ wsub} - 0.036 \text{ mt}$ จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง สามตัวแปร คือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่าระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 76.90

ส่วนที่ 7 คณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.3750	0.7440	1.8981	1.3576
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	23.7500	18.4681	41.2222	38.7725
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.2500	0.4629	2.4444	0.5016
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.6250	0.5175	5.9259	0.2644
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0000	0.0000	5.0185	0.1361
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.2500	2.3146	1.8148	1.4416

จากตารางที่ 13 พบว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน	0.240
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.246
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.174
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.825
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.074
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.386

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.171$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.382$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.854$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.174$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 83.90$$

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.240 \text{ int} + 0.246 \text{ tra} + 0.174 \text{ dsub} + 0.825 \text{ tsub} + 0.074 \text{ wsub} - 0.386 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 83.90

ส่วนที่ 8 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.5000	2.5263	2.6986	11.5044
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	37.7778	27.9823	28.2877	24.5122
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	8.3333	22.6326	3.2192	0.6066
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	7.3333	0.8402	7.8767	0.3706
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0000	0.3430	5.0411	0.1999
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.4444	2.0356	2.3836	11.5550

จากตารางที่ 15 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 น้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 16 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	-0.354
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.185
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.567
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.921
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.139
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.433

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.294$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.476$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.773$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.001$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 81.30$$

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตั้งข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.354 \text{ int} - 0.185 \text{ tra} - 0.567 \text{ dsub} + 0.921 \text{ tsub} - 0.139 \text{ wsub} + 0.433 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าไม่สูงมากและค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 81.30

ส่วนที่ 9 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.2174	1.9761	2.0143	2.1298
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	34.0000	37.787	35.7857	28.8755
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.8261	0.3876	2.9429	0.3356
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	7.5217	0.6653	7.8143	0.5190
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0435	0.2085	5.0143	0.1195
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.9565	1.5515	1.1429	1.3109

จากตารางที่ 17 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นๆมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นๆมีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	-0.250
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.009
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.107
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.828
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.475
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.331

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.077$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.267$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.929$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.370$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 75.30$$

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.250 \text{ int} + 0.009 \text{ tra} + 0.107 \text{ dsub} + 0.828 \text{ tsub} - 0.475 \text{ wsub} + 0.331 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.30

ส่วนที่ 10 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.5357	2.2849	2.5982	2.8267
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	41.2500	39.3847	33.7500	34.2322
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.4286	0.6901	2.3214	0.9699
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.9643	0.8381	6.9643	0.5010
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.3929	0.7373	5.3214	0.5884
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.6786	1.9636	2.2857	1.8908

จากตารางที่ 19 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และตัวแปรจำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นๆมีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	-0.046
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.489
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.305
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.142
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.388
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.772

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.03$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.171$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.971$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.675$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 58.60$$

จากตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตั้งข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.046 \text{ int} + 0.489 \text{ tra} + 0.305 \text{ dsub} - 0.142 \text{ tsub} + 0.388 \text{ wsub} - 0.772 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 58.60

ส่วนที่ 11 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.4375	1.0935	2.8182	2.1691
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	50.0000	34.4480	42.0500	40.5299
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.8750	0.5000	2.0000	0.6794
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.3125	1.5370	5.9697	1.2275
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.5000	0.7303	4.3939	0.9747
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.2500	1.4832	2.1818	1.5778

จากตารางที่ 21 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของจำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตัวแปรอื่น ๆ มีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 22 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.702
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.255
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.143
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.202
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.127
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.494

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.137$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.347$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.879$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.129$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 70.70$$

จากตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.702 \text{ int} - 0.255 \text{ tra} + 0.143 \text{ dsub} - 0.202 \text{ tsub} - 0.127 \text{ wsub} + 0.494 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 70.70

ส่วนที่ 12 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.5500	1.6064	1.4412	1.0500
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	43.0000	42.1769	24.8235	28.2601
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.2000	0.6325	3.4706	0.6147
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.7000	0.6749	6.8824	0.8077
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0000	0.0000	5.0294	0.3000
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.9000	0.9944	1.3235	1.5710

จากตารางที่ 23 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 นั้นมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.187
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.761
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.606
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.131
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.259
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.217

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.113$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.318$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.899$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.655$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 75.00$$

จากตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.187 \text{ int} + 0.761 \text{ tra} - 0.606 \text{ dsub} - 0.131 \text{ tsub} + 0.259 \text{ wsub} - 0.217 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้ อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.00

ส่วนที่ 13 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.6364	0.9244	1.8125	1.6547
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	30.0000	33.1662	33.1250	33.6431
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.6364	0.8090	3.4375	0.7594
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.1818	1.6624	6.6250	1.3380
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.8182	0.6030	4.7813	0.5527
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.0000	1.3416	1.5625	1.5645

จากตารางที่ 25 พบว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 26 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.162
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.016
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.554
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.564
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.023
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.480

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.361$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.515$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.735$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.069$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 81.40$$

จากตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.162 \text{ int} - 0.016 \text{ tra} + 0.554 \text{ dsub} + 0.564 \text{ tsub} - 0.023 \text{ wsub} + 0.48 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าไม่สูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 81.40

ส่วนที่ 14 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.1250	1.8077	1.7667	1.4782
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	63.7500	41.7261	38.1667	28.0849
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.2500	0.8864	3.5000	0.8610
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.1250	1.8851	6.6667	1.2954
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.8750	0.3536	4.8667	0.3457
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.6250	0.7440	0.9667	0.9994

จากตารางที่ 27 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่นๆมีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 28 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.573
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.869
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.350
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.169
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.744
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.398

λ (Eigenvalue) = 0.240

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)= 0.440

Wilk's lambda = 0.806

α = 0.05

Sig. = 0.311

P = ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก = 71.10

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$Z = 0.573 \text{ int} + 0.869 \text{ tra} - 0.350 \text{ dsub} - 0.169 \text{ tsub} + 0.744 \text{ wsub} - 0.398 \text{ mt}$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมาก และค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 71.10

ส่วนที่ 15 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	2.7727	1.7439	2.2613	1.6663
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	36.8182	23.1735	38.3333	33.9875
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.1818	0.3948	3.1712	0.4446
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	7.1364	0.4676	6.9820	0.3298
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.9091	0.4264	4.8829	0.4419
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.0000	1.4142	0.7838	1.1940

จากตารางที่ 29 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 น้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่ามากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 30 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.480
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.190
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.332
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.841
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.261
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.418

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.053$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.225$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.949$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.354$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 66.20$$

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.480 \text{ int} - 0.190 \text{ tra} + 0.332 \text{ dsub} + 0.841 \text{ tsub} + 0.261 \text{ wsub} + 0.418 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณา ค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 66.20

ส่วนที่ 16 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	3.6875	2.7981	2.4023	1.4584
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	40.6250	35.6780	44.0690	40.1806
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.1250	0.7188	3.1379	0.5097
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	6.4375	0.7274	6.0460	0.3707
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.1250	0.8062	4.8736	0.5666
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.7500	1.7321	1.1264	1.5980

จากตารางที่ 31 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 32 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.675
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.095
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.162
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.711
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.117
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.338

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.234$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.436$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.810$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.002$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 75.70$$

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตั้งข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.675 \text{ int} - 0.095 \text{ tra} - 0.162 \text{ dsub} + 0.711 \text{ tsub} + 0.117 \text{ wsub} + 0.338 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ต ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.70

ส่วนที่ 17 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 4

ตารางที่ 33 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	3.6500	2.6611	2.6494	1.7150
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	33.0000	27.549	35.3896	31.9515
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	2.7500	1.0699	2.4286	0.5719
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.8000	1.1965	5.7143	0.5586
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	4.7000	0.7327	4.5065	0.5764
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	1.4000	1.5355	1.3636	1.4226

จากตารางที่ 33 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีค่าน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 น้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 34 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	0.774
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	-0.219
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.736
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.289
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.585
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.057

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.136$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.346$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.880$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.068$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 69.10$$

จากตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ตั้งข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = 0.774 \text{ int} - 0.219 \text{ tra} + 0.736 \text{ dsub} - 0.289 \text{ tsub} + 0.585 \text{ wsub} - 0.057 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวันและจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามาก และค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 69.10

ส่วนที่ 18 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 35 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกประเภทกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00		กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป	
	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน	1.8750	1.8077	1.3415	1.7119
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	22.5000	18.3225	28.1707	26.8737
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	3.3750	0.5175	3.3415	0.5296
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	7.0000	1.1952	7.4390	0.6344
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	5.0000	0.9258	5.2683	0.6717
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.5000	1.0690	0.9268	1.4034

จากตารางที่ 35 พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน และจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

นอกจากนี้ยังพบว่าการกระจายของเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ต จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีการกระจายมากกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ส่วนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 มีการกระจายน้อยกว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตารางที่ 36 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกประเภทแคนอนิคอลที่ปรับแล้ว
เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน	-0.782
เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน	0.108
จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	-0.110
จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.621
จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.310
จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548	0.419

$$\lambda \text{ (Eigenvalue)} = 0.112$$

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอล(Canonical Correlation)} = 0.317$$

$$\text{Wilk's lambda} = 0.899$$

$$\alpha = 0.05$$

$$\text{Sig.} = 0.587$$

$$P = \text{ค่าร้อยละของฟังก์ชันในการจำแนก} = 69.40$$

จากตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์จำแนกประเภทระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ดังข้อมูลข้างต้น ได้สมการจำแนกประเภท คือ

$$Z = -0.782 \text{ int} + 0.108 \text{ tra} - 0.110 \text{ dsub} + 0.621 \text{ tsub} + 0.310 \text{ wsub} + 0.419 \text{ mt}$$

จากสมการมีตัวแปรที่ให้ค่าน้ำหนักในการจำแนกสูง คือ เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 69.40

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อวิเคราะห์หาตัวแปรที่สำคัญที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00

ในการศึกษาวิจัยนี้ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา(Quota Sampling) และทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาหลักสูตร 4 ปีชั้นปีที่ 2 3 และชั้นปีที่ 4 ในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ทุกคณะวิชา โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จากการประมวลผลข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียนมากที่สุด ส่วนตัวแปรอื่นๆ ไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าสูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้เพียงร้อยละ 51.90

ส่วนที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเตอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆ ไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อยเมื่อ

พิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าสูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้เพียงร้อยละ 60.30

ส่วนที่ 3 คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 68.90

ส่วนที่ 4 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 83.00

ส่วนที่ 5 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะการบัญชี ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความ

แตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษาในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 85.50

ส่วนที่ 6 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากแต่ค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษาในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 76.90

ส่วนที่ 7 คณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษาในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 83.90

ส่วนที่ 8 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าไม่สูงมากและค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่า ตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ และสมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 81.30

ส่วนที่ 9 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.30

ส่วนที่ 10 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 58.60

ส่วนที่ 11 คณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรที่เหลือไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 70.70

ส่วนที่ 12 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.00

ส่วนที่ 13 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าไม่สูงมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 81.40

ส่วนที่ 14 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนจำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่าค่อนข้างมากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 71.10

ส่วนที่ 15 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 66.20

ส่วนที่ 16 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. มีนัยสำคัญ แสดงว่า ตัวแปรในสมการสามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ สมการดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.70

ส่วนที่ 17 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 4

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนตัวแปรอื่นๆไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษากลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 69.10

ส่วนที่ 18 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

การศึกษาค่าเฉลี่ยของตัวแปรของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปมีความแตกต่างกันในด้านเวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน จำนวนเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนในเทอมที่ 1 จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 และจำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ในเทอมที่ 1 ส่วนจำนวนวิชาที่เรียนต่อวันในเทอมที่ 1 ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อพิจารณาจากค่า Eigenvalue และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคอลแสดงให้เห็นว่า ระดับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของตัวแปรตามกับสมการจำแนกประเภทมีค่าค่อนข้างน้อย เมื่อพิจารณาค่า Wilk's lambda มีค่ามากและค่า Sig. ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่าตัวแปรในสมการไม่สามารถจำแนกนักศึกษาในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้ อย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรในสมการมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 69.40

และจากสมมติฐานที่กำหนดว่า เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน เวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน จำนวนวิชาที่เรียนต่อวัน จำนวนวิชาที่เรียนในแต่ละเทอม จำนวนวันที่มีวิชาเรียนต่อสัปดาห์ จำนวนวันโดยเฉลี่ยที่เข้าพบอาจารย์ผู้สอนต่อสัปดาห์ สามารถที่จะจำแนกนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้ นั้น จากผลการวิเคราะห์พบว่าคณะวิชาและชั้นปีที่ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทสามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ

คณะบริหารธุรกิจ	ชั้นปีที่ 4
คณะการบัญชี	ชั้นปีที่ 2
คณะการบัญชี	ชั้นปีที่ 3
คณะการบัญชี	ชั้นปีที่ 4
คณะนิติศาสตร์	ชั้นปีที่ 3
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	ชั้นปีที่ 3

อภิปรายผลการวิจัย

จากค่าเฉลี่ยของตัวแปรจากนักศึกษาทุกคณะวิชา และชั้นปีพบว่าตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันมากที่สุดคือ เวลาเฉลี่ยเป็นชั่วโมงที่ใช้ในการเล่นอินเทอร์เน็ตต่อวัน รองลงมาเป็นเวลาเฉลี่ยเป็นนาทีที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน แสดงว่าในปัจจุบันนักศึกษาเกือบจะทุกคณะวิชาและชั้นปีมีการใช้อินเทอร์เน็ตกันอย่างแพร่หลาย และเมื่อวิเคราะห์ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทที่สามารถจำแนกกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 ได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 4 ตัวแปร

ในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 68.90 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 2 ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 83.00 คณะการบัญชีชั้นปีที่ 3 ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 85.50 คณะการบัญชี ชั้นปีที่ 4 ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 76.90 คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 81.30 และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 3 ตัวแปรในสมการจำแนกประเภทมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างของกลุ่มได้ร้อยละ 75.70 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากร้อยละของความสามารถในการจำแนกของสมการจำแนกประเภทนั้นไม่สูงมากนัก ดังนั้นจึงน่าที่จะมีตัวแปรอื่น ๆ อีกที่น่าที่จะนำมาเป็นตัวแปรสำหรับใช้ในการศึกษา เนื่องจากในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปนั้น ต้องมีตัวแปรหรือปัจจัยอื่น ๆ อีกมากมายที่แตกต่างกันระหว่างนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

อาจารย์ผู้สอนได้ทราบถึงตัวแปรที่ศึกษาว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสามารถในการจำแนกนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปได้มากน้อยเพียงใด และตัวแปรแต่ละตัวแปรมีน้ำหนักในการจำแนกแตกต่างกันอย่างไร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาวิจัยต่อไปอาจค้นหาตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าสนใจเพื่อนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีหลากหลายและอาจยังมีตัวแปรอื่น ๆ อีกที่น่าค้นหาเพื่อทำการวิเคราะห์
2. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษานักศึกษาหลักสูตร 4 ปี ชั้นปี 2 3 และ 4 และวิเคราะห์แยกคณะและชั้นปี โดยที่บางคณะวิชาและบางชั้นปีได้ข้อมูลมาน้อยกว่าที่กำหนดจึงทำให้วิเคราะห์แยกกลุ่มไม่ได้ และวิเคราะห์ได้ไม่ครบทุกชั้นปีตามที่กำหนด เช่น คณะเศรษฐศาสตร์ วิเคราะห์เฉพาะชั้นปี 2 ส่วนคณะนิติศาสตร์วิเคราะห์เฉพาะชั้นปีที่ 3 และคณะวิศวกรรมศาสตร์วิเคราะห์เฉพาะชั้นปีที่ 2 เท่านั้น ดังนั้นหากเก็บข้อมูลได้ครบถ้วนและมากเพียงพอจะทำให้ได้ผลการศึกษาที่ครอบคลุม ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กรรณิณี เปล่งขำ. “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิตย์ประจำปีการศึกษา 2533”. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ , 2533.
- เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล. “ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร”. มหาวิทยาลัย
ธุรกิจ บัณฑิตย์ , 2541.
- จรรยา สุวรรณทัต. “พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1 พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา”.
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช , 2521.
- จุฬาลักษณ์ ปรีชากุล. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่”. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
2541.
- ชัยพร วิชชาวุธ. “การวิจัยเชิงจิตวิทยา”. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- นภาพรณัฏ์ จันทระศัพท์. “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์”. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ , 2548 .
- ประสิทธิ์ สายชมพู. “ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่”. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
2539.
- ประวิตร ชูศิลป์. “ข้อคิดในการออกข้อสอบวิทยาศาสตร์สำหรับครูวิทยาศาสตร์”.
วารสารวิชาการ วิทย์พิบูลสาร : สิงหาคม 2547 : 29-37.
- พรณี ชูทัย. “จิตวิทยาการเรียนการสอน”. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์ , 2536.
- พะยอม วงศ์สารศรี. “จิตวิทยาการศึกษา”. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2526.
- พิศเพลิน เขียวหวาน. “องค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน”.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ยงยุทธ กิจสันทัต. “ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการบัญชี 1 ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี 4 ปี
หลักสูตรบริหารธุรกิจ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา”. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก,
2546.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. “นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา”. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2527.
- วัชรภรณ์ วงษ์ชื่นและคณะ. “ศึกษาภูมิหลังของนักศึกษาคณะการบัญชีที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ”. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2535.

- สมคิด อิศระวัฒน์. "ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย". ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะ
สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.
- สมศักดิ์ โสภณพินิจ. "สภาพปัญหาและความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนวิชา
คณิตศาสตร์ในระดับชั้นประถมศึกษา(ภาคตะวันออก)". สถาบันส่งเสริมการสอน
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.
- สอางศรี พรสุวรรณ และคณะ. "การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสาเหตุที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต". มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,
2546.
- สุรัตน์ เตียวเจริญ. "ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีที่มีผลต่ำกว่าเกณฑ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่". บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. "จิตวิทยาการศึกษา". พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- อรพินทร์ นิมิตรนิวัฒน์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาส่วนตัวและสัมฤทธิ์ผลของ
นักศึกษามหาวิทยาลัย". จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อภิชาติ แก้วประดิษฐ์. "ความสัมพันธ์ของเจตคติต่อการเรียน และพฤติกรรมการเรียนของ
นักศึกษาระดับ ปวช.ช่างอุตสาหกรรมที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง วิทยาลัยเทคนิค
เชียงใหม่". บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- อารี สันหลวี (แปล). "พหุปัญญาในห้องเรียน วิธีการสอนเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน".
ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- Bloom,B.S. "Mastery Learning : Theory and Practices". New York : Holt , Rinehart and
Winston Inc., 1976.
- Harry Maddox. "How to Study". New York : Faweett Publication Inc ,1963.
- Joseph D. Novak and D.Bob Gowin. Learning How to Learn . "ศิลปะการเรียนรู้".
สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ แปลและจัดพิมพ์, 2534.
- Luella Cole, Jessee Mary Ferguson. "Students, Guide to Efficient Student". New York :
Rinehart&Company, 1964.
- Richard I.Arends. "Learning to Teach". 6th ed. Central Connecticut State University.
- Warren L. Haslam and William F.Brown . "Effectiveness of Study Skill Instruction
For High School Sophomore". Journal of Education Psychology . 59 : 223-226.

กรม
การค้า
ระหว่าง
ประเทศ

ภาคผนวก

แบบสอบถาม
เรื่อง การวิเคราะห์ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย / และ/หรือเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. คณะวิชา
() บริหารธุรกิจ () นิเทศศาสตร์
() การบัญชี () ศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
() เศรษฐศาสตร์ () เทคโนโลยีสารสนเทศ
() นิติศาสตร์ () วิศวกรรมศาสตร์
3. ท่านกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่
() ชั้นปีที่ 2 () ชั้นปีที่ 3 () ชั้นปีที่ 4
- 4.เกรดเฉลี่ยของท่านอยู่ในช่วงใด
() 0.00-0.99 () 1.00-1.49 () 1.50-1.99
() 2.00-2.49 () 2.50-2.99 () 3.00 ขึ้นไป

ตอนที่ 2

5. ในแต่ละวันท่านใช้เวลาในการเล่นอินเตอร์เน็ตประมาณวันละกี่ชั่วโมง
() 1 ชั่วโมง () 2 ชั่วโมง () 3 ชั่วโมง
() 4 ชั่วโมง () 5 ชั่วโมง () 6 ชั่วโมง () อื่นๆระบุ.....
6. ในแต่ละวันท่านใช้เวลาในการเดินทางมาเรียนประมาณเท่าใด
() 10 นาที () 20 นาที () 30 นาที
() 40 นาที () 1 ชั่วโมง () 2 ชั่วโมง () อื่นๆระบุ.....
7. จำนวนวิชาที่ท่านเรียนในแต่ละวันประมาณวันละกี่วิชา
() 1 วิชา () 2 วิชา () 3 วิชา
() 4 วิชา () 5 วิชา () 6 วิชา
8. จำนวนวิชาทั้งหมดที่ท่านเรียนในเทอมนี้มีจำนวนกี่วิชา
() 3 วิชา () 4 วิชา () 5 วิชา
() 6 วิชา () 7 วิชา () 8 วิชา
9. ในหนึ่งสัปดาห์ท่านมีเรียนกี่วัน
() 1 วัน () 3 วัน () 5 วัน
() 2 วัน () 4 วัน () 6 วัน
10. ในแต่ละสัปดาห์ท่านเข้าพบอาจารย์ผู้สอนเพื่อพูดคุยหรือซักถาม ในวิชาที่เรียนประมาณกี่วัน
() 1 วัน () 4 วัน () ไม่ได้เข้าพบเลย
() 2 วัน () 5 วัน
() 3 วัน () 6 วัน

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือด้วยดี

ประวัติผู้วิจัย

นางสาว นภาพรณั จันทรศัพท์

วุฒิการศึกษา

วท.บ.(สถิติประยุกต์) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
พบ.ม.(วิทยาการประกันภัย)สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ประสบการณ์การทำงาน

อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต